

Sygn. akt *XVIII Ko 50/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Michał Piotrowski**

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Zglenicka

przy udziale Prokuratora Krystyny Nogal-Załuskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 03 grudnia 2018r.

sprawy z wniosku **Ł. P.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie

orzeka:

I. na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy Ł. P. kwotę 2.500 zł (dwa tysiące pięćset złotych) tytułem odszkodowania oraz kwotę 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia, wraz z odsetkami ustawowymi od obu tych kwot od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania wnioskodawcy w dniu 19 września 2017r. w sprawie Prokuratury Okręgowej w B. o sygn. akt PO I Ds.(...);

II. w pozostałym zakresie wniosek oddala;

III. na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy Ł. P. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

IV. na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XVIII Ko 50/18

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 14 września 2018r. pełnomocnik wnioskodawcy

Ł. P. wniosła o zasądzenie kwoty 75.000 złotych z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się wyroku tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniu 19 września 2017r. W uzasadnieniu wniosku pełnomocnik wskazała, że niesłuszne zatrzymanie Ł. P. spowodowało u niego negatywne przeżycia psychiczne, odbiło się negatywnie na jego zdrowiu, zniszczyło karierę zawodową i poczucie bezpieczeństwa wnioskodawcy oraz jego bliskich, a nadto wiązało się z utratą premii oraz poniesieniem kosztów przez wnioskodawcę związanych z reprezentacją przez adwokata w postępowaniu zażaleniowym na zatrzymanie (wniosek – k. 1-12).

Na rozprawie w dniu 03 grudnia 2018 roku (k. 102, k. 106) pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymała złożony wniosek w całości, podnosząc, że na kwotę odszkodowania składają się premie kwartalne utracone w trakcie zawieszenia służbowego wnioskodawcy.

Wnioskodawca przyłączył się do stanowiska swojej pełnomocnika (k. 102).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ł. P. we wrześniu 2017r. pełnił służbę jako policjant w randze podkomisarza w Komendzie Stołecznej Policji w W. pełniąc funkcję Naczelnika Wydziału ds. (...).

W dniu 19 września 2017r. około godziny 8:00 do miejsca pracy wnioskodawcy Ł. P. w Komendzie Stołecznej Policji w W. przybyli funkcjonariusze Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji, którzy dokonali zatrzymania dwóch podległych mu funkcjonariuszy Policji oraz przeszukania jego gabinetu, a także zobligowali wnioskodawcę Ł. P. do podporządkowania się ich poleceniom w związku z wykonywanymi czynnościami.

Następnie funkcjonariusze policji BSW KGP polecieli wnioskodawcy Ł. P. udanie się wraz z nimi samochodem służbowym do miejsca jego zamieszkania w miejscowości K., gdzie dokonali przeszukania domu mieszkalnego wnioskodawcy.

Po przeprowadzonych czynnościach w drodze powrotnej do Komendy Stołecznej Policji funkcjonariusze BSW KGP o godz. 12:50 poinformowali wnioskodawcę Ł. P., iż jest zatrzymany, w/w założono kajdanki. Od tego momentu wszelkie czynności z udziałem wnioskodawcy Ł. P. wykonywane były z użyciem kajdanek.

Po powrocie do Komendy Stołecznej Policji funkcjonariusze BSW KGP dokonali przeszukania prywatnego samochodu wnioskodawcy znajdującego się na parkingu kadry kierowniczej Komendy Stołecznej Policji, a następnie odebrali w/w broń służbową i legitymację, które przekazali zastępującemu go nadkom. M. K..

Wskazane czynności odbywały się na oczach innych funkcjonariuszy Policji, ponadto funkcjonariusze BSW KGP towarzyszyli wnioskodawcy Ł. P. przez cały czas, włącznie z wizytami w toalecie.

Następnie wnioskodawcę Ł. P. przewieziono do siedziby Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji przy ul. (...) w W., gdzie w/w został przesłuchany w charakterze podejrzanego po przedstawieniu zarzutów o czyny z art. 228 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw z art. 231 § 2 k.k.

Około godziny 17:15 wnioskodawca Ł. P. został zwolniony i udał się do miejsca swego zamieszkania.

Wnioskodawca Ł. P. w związku z dokonanym zatrzymaniem jego osoby w dniu 19 września 2017r. ustanowił obrońcę w osobie adwokata J. S. celem reprezentowania w postępowaniu zażaleniowym dotyczącym jego zatrzymania. Wnioskodawca Ł. P. uścił z tego tytułu wynagrodzenie ustanowionemu obrońcy w kwocie 2.500 zł.

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w B. sygn. akt III Kp 475/17 stwierdził bezzasadność i nielegalność zatrzymania Ł. P. w dniu 19 września 2017r. w sprawie Prokuratury Okręgowej w B. o sygn. PO I Ds. (...).

Następnie postanowieniem z dnia 23 lipca 2018r. sygn. akt PO I Ds. (...) Prokuratura Okręgowa w B. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzyła śledztwo przeciwko Ł. P. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

Przeciwko w/w ze względu na wszczęte postępowanie karne zostało wszczęte przez Komendanta Stołecznego Policji postępowanie dyscyplinarne w związku z którym wnioskodawca Ł. P. został zawieszony od dnia 21 września 2017r. w czynnościach służbowych. Postępowanie dyscyplinarne zakończyło się uniewinnieniem wnioskodawcy Ł. P..

Z uwagi na zatrzymanie, a także toczące się postępowanie karne i dyscyplinarne wnioskodawca Ł. P. korzystał z pomocy psychologicznej.

Przed zatrzymaniem wnioskodawca Ł. P. był funkcjonariuszem Policji o nieposzlakowanej opinii, wielokrotnie nagradzonym i wyróżnianym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań wnioskodawcy Ł. P. (k. 103-110), zeznań świadek A. P. (110-112), protokołu zatrzymania (k. 98-99 z akt PO I Ds. (...)), postanowienia o przedstawieniu zarzutów (k. 129 z akt PO I Ds. (...)), postanowienia o zmianie zarzutów (k. 20), postanowienia o częściowym umorzeniu śledztwa (k. 777-778 z akt PO I Ds. (...)), postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 22.12.2017r. sygn. akt III KP 475/17 (k. 443 z akt PO I Ds. (...)), dokumentu w postaci protokołu przesłuchania podejrzanego (k. 132 z akt PO I Ds. (...)), postanowienia nr (...) Komendanta Stołecznego Policji (k. 23-24), rozkazu personalnego nr (...) i nr (...) (k. 25-30), zaświadczenia (k. 31), dokumentacji medycznej (k. 32-34), opinii (k. 36-37), rozkazu nr 1/14 (k. 38), rozkazu personalnego nr (...) (k. 39), rozkazu nr (...) (k. 40), rozkazu personalnego nr (...) (k. 41), rozkazu nr (...) (k. 42), kserokopii legitymacji nr (...) (k. 43), kserokopii legitymacji nr (...) (k. 44), kserokopii legitymacji nr (...) (k. 45), nagrody (k. 46), dyplomu (k. 47), pisma do Naczelnika Wydziału Operacji Pościgowych CBS KGP (k. 49), pisma do mł. asp. Ł. P. (k. 50-52).

Zeznania wnioskodawcy Ł. P. (k. 103-110) Sąd uznał za wiarygodne w zakresie dotyczącym okoliczności jego zatrzymania, nielegalności i bezzasadności zatrzymania. Jako wiarygodną Sąd uznał także relację wnioskodawcy dotyczącą jego negatywnych przeżyć psychicznych wynikających z zastosowanego zatrzymania albowiem okoliczności wskazywane w tym zakresie przez wnioskodawcę nie były kwestionowane w sprawie.

Przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył także zeznania wnioskodawcy dotyczące uiszczenia przez niego kosztów wynagrodzenia obrońcy ustanowionego w sprawie w związku z postępowaniem zażaleniowym na zatrzymanie. Z materiału dowodowego w postaci m.in. zgłoszenia obrońcy adw. J. S. z dnia 03 marca 2017 r. – k. 155 z akt sprawy PO I Ds. (...), zeznań wnioskodawcy, treści postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 22.12.2017r. sygn. akt III KP 475/17 wynika, iż wnioskodawca w związku z zastosowanym zatrzymaniem ustanowił sobie obrońcę z wyboru który reprezentował go w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Rejonowym w B.. Zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wskazują, że wnioskodawca musiał ponieść koszty wynagrodzenia ustanowionego przez siebie obrońcy, zaś wskazywana przez niego kwota – 2.500 zł jaką uiścił obrońcy („Łącznie za 2.500 zł, może 3.000 zł wynosiły koszty tego mojego reprezentowania przez obrońcę w związku z zatrzymaniem mnie i tym postępowaniem w związku z tym w sądzie” – k. 107), odpowiadała realiom rynkowym.

Analogicznie Sąd odniósł się do zeznań żony wnioskodawcy A. P. (k. 110-112), która w sposób jasny i klarowny przedstawiła okoliczności przeszukania domu wnioskodawcy oraz negatywne konsekwencje, w szczególności dla stanu psychicznego wnioskodawcy wynikłe z jego zatrzymania i toczącego się postępowania karnego w stosunku do Ł. P..

Sąd nie podzielił subiektywnych odczuć wnioskodawcy i jego żony A. P., którzy wskazywali, iż wszelkie negatywne następstwa jakie spotkały wnioskodawcę Ł. P. po 19 września 2017r. były wynikiem wyłącznie zatrzymania jego osoby w dniu 19 września 2017r. W ocenie Sądu fakt prowadzenia postępowania karnego w stosunku do wnioskodawcy (do dnia umorzenia śledztwa tj. 23 lipca 2018r.), a także postępowania dyscyplinarnego i w związku z tym zawieszenia wnioskodawcy w czynnościach służbowych niewątpliwie miał wielokrotnie większy wpływ i wiązał się z wielokrotnie większymi negatywnymi przeżyciami psychicznymi dla wnioskodawcy i jego bliskich, niż zatrzymanie w dniu 19 września 2017r. Sąd analizując wskazane twierdzenia wnioskodawcy i świadek A. P. miał na uwadze zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, które wskazywały iż z uwagi na znaczną długotrwałość prowadzonych postępowań - karnego i dyscyplinarnego względem wnioskodawcy, bezpośredni skutek prowadzonego postępowania dyscyplinarnego w postaci zawieszenia wnioskodawcy w czynnościach służbowych i obniżenia w tym czasie uposażenia za pracę o 50%, natężenie negatywnych przeżyć psychicznych dla wnioskodawcy mających bezpośrednie przełożenia dla pozostałych sfer jego życia (problemy ze zdrowiem, relacje małżeńskie i rodzinne, relacje międzyludzkie) wynikało przede wszystkim z faktu prowadzenia wskazanych postępowań, tj. karnego i dyscyplinarnego.

Nie budziły żadnych wątpliwości, zdaniem Sądu, co do swej wiarygodności i rzetelności dowody dokumentarne ujawnione na rozprawie wymienione na karcie 113. Zostały bowiem sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie do stosownych regulacji prawnych. Ich forma i treść nie była kwestionowana w toku rozprawy przez strony.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 552 § 4 k.p.k., odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje również w wypadku niewątpliwie niesłusznego (...) zatrzymania.

Sąd Najwyższy w uchwale z 23 maja 2006 r., sygn. I KZP 5/06, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna i Izba Wojskowa rok 2006, Nr 6, poz. 55, str. 24 wskazał, że „przy ocenie kwestii niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w rozumieniu art. 552 § 4 sąd powinien mieć na uwadze, czy zastosowanie tego środka przymusu procesowego nastąpiło z obrazą przepisów rozdziału 27, a tym samym, czy spowodował on dolegliwość, jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać, analizując to zagadnienie w aspekcie całokształtu okoliczności zaistniałych w sprawie, w której doszło do zatrzymania, a znanych w dacie orzekania w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia.”

Zgodnie z art. 244. § 1 k.p.k. „Policja ma prawo zatrzymać osobę podejrzaną, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że popełniła ona przestępstwo, a zachodzi obawa ucieczki lub ukrycia się tej osoby (...)”.

Z treści art. 244 § 1 k.p.k. wynika zatem, że do dokonania zatrzymania niezbędne jest stwierdzenie dwóch równorzędnych przesłanek – jedną z nich jest uzasadnione przypuszczenie popełnienia przestępstwa, a druga wynika z dalszej treści wyżej wymienionego przepisu (jak np. obawa ucieczki czy ukrycia się, lub podstawy do trybu przyspieszonego).

Należy zauważyć, że Sąd Rejonowy w B. postanowieniem z dnia 22 grudnia 2017 r., sygn. akt III Kp 475/17 uznał, że zatrzymanie Ł. P. w dniu 19 września 2017 r. było bezzasadne i nielegalne, wskazując, że materiał dowodowy akt postępowania PO I Ds. (...) prowadził do wniosku, że ani w chwili zatrzymania, ani w chwili rozpoznawania zażalenia na zatrzymanie nie istniała podstawa dowodowa do przyjęcia uzasadnionego przypuszczenia popełnienia przestępstwa.

Sąd Okręgowy podziela argumentację zawartą w w/w postanowieniu Sądu Rejonowego w B.. Zdaniem Sądu nie jest w tym miejscu celowym ponowne przytaczanie w całości argumentacji w nim powołanej.

Biorąc jednak te okoliczności pod uwagę zasadnym jest przyjęcie, że zatrzymanie wnioskodawcy było niewątpliwie niesłuszne.

Nie sposób także stracić z pola widzenia w tym zakresie okoliczności, iż postanowieniem z dnia 23 lipca 2018 r. Prokuratura Okręgowa w B. sygn. PO I Ds. (...) na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzyła śledztwo przeciwko Ł. P. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

Aby dochodzić roszczeń, o których mowa w art. 552 § 4 k.p.k. konieczne jest zaistnienie szkody.

Wskazać należy, że odszkodowanie przewidziane w art. 552 § 4 k.p.k. ma charakter cywilno-prawny. W związku z tym, na tle regulacji wyrażonej w art. 6 k.c. poszkodowany winien udowodnić podstawę oraz wysokość zgłoszonego roszczenia /tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 23 października 2012r. II AKa 295/12, publ. Lex nr 1238662/.

Sąd podziela w tym zakresie stanowisko, iż „Odszkodowanie o którym mowa w art. 552§4 k.p.k. ma charakter kompensacyjny, prowadzi ono do wyrównania stanu majątkowego jaki zaistniałby, gdyby niekorzystne dla wnioskodawcy okoliczności w postaci tymczasowego aresztowania (zatrzymania) nie nastąpiły /tak Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 7 marca 2013r. II AKa 15/13, publ. Lex nr 1293709/.

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt rozpoznawanej sprawy, stwierdzić trzeba, że żądanie wnioskodawcy dotyczące odszkodowania zasługiwało na uwzględnienie jedynie częściowo co do kwoty 2500 złotych i kwota ta stanowi szkodę, jaką poniósł wnioskodawca w związku z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem w przedmiotowej sprawie.

Za podstawę wyliczenia szkody Sąd przyjął kwotę 2500 złotych jaką wnioskodawca poniósł w związku z ustanowieniem obrońcy w sprawie w której był zatrzymany. Z materiału dowodowego w postaci wyjaśnień wnioskodawcy wynikało, iż takie wynagrodzenie zostało przez wnioskodawcę uiszczone ustanowionemu wówczas obrońcy – adw. J. S..

Powtórzyć w tym miejscu należy, iż właśnie zatrzymanie wnioskodawcy przez Policję w dniu 19 września 2017r. stanowiło okoliczność, która motywowała wnioskodawcę, nota bene nigdy wcześniej nie zatrzymanego i pozbawionego wolności, do podjęcia realnych i efektywnych działań do korzystania z prawa do obrony i do jak najlepszej reprezentacji swych interesów, co wiązało się z ustanowieniem przez niego obrońcy i pokryciem kosztów jego wynagrodzenia.

Tym samym nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, iż poniesione koszty związane z ustanowieniem obrońcy pozostawały w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym z zatrzymaniem jego osoby w dniu 19 września 2017r.

Wskazywana przez wnioskodawcę kwota 2500 zł jaką poniósł w związku z pokryciem wynagrodzenia obrońcy jest zgodna zdaniem Sądu z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzą znaną Sądowi z urzędu w tym zakresie dotyczącą przyjętych i funkcjonujących stawek wynagrodzenia obrońców ustanowionych w sprawie. Wynagrodzenia adwokackie adwokatów z wyboru, kształtują się w wyższej wysokości aniżeli wielkości wskazane w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Jeszcze raz wskazać należy, iż kwota 2500 złotych zdaniem Sądu nie jest kwotą nadmiernie wygórowaną, czy odbiegającą od stawek adwokackich przyjętych na rynku usług adwokackich w sprawach karnych, co jest Sądowi wiadomym z urzędu z racji wielokrotnego rozpoznawania wniosków i przyznawania zwrotu kosztów wynagrodzenia obrońcy ustanowionego w sprawie, w sprawach kończących się uniewinnieniem w oparciu o przedkładane faktury w tym zakresie.

Reasumując, na skutek niewątpliwie niesłusznego zatrzymania wnioskodawcy jego stan majątkowy zmniejszył się o 2500 złotych, taką bowiem kwotę wnioskodawca uiszczył tytułem wynagrodzenia ustanowionemu obrońcy. Szkada wnioskodawcy wynosi zatem 2500 złotych.

W pozostałym zakresie roszczenie odszkodowawcze Ł. P., tj. co do utraconych premii było niezasadne i należało je oddalić.

Jak wynika bowiem z akt sprawy postanowieniem z dnia 20 września 2017r. nr (...) Komendant Stołeczny Policji (k. 23-24) wszczął postępowanie dyscyplinarne przeciwko Ł. P., a następnie rozkazem personalnym nr (...) z dnia 20 września 2017 r. zawiesił go w czynnościach służbowych od 21 września 2017r. z jednoczesnym obniżeniem wynagrodzenia na czas zawieszenia do 50% ostatnio należnego uposażenia (k. 25-26) w związku z wszczęciem postępowania karnego i postawieniem zarzutów wnioskodawcy przez Prokuraturę Okręgową w B. w sprawie sygn. akt PO I (...). Zatem zawieszenie wnioskodawcy w czynnościach służbowych w ocenie Sądu niewątpliwie miało związek nie z zatrzymaniem Ł. P. w dniu 19 września 2017r., a z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem karnym co implikowało wszczęcie także postępowania dyscyplinarnego. Wobec powyższego utrata premii, co znamienne uznaniowych, przez wnioskodawcę w okresie zawieszenia w czynnościach służbowych, wiązała się z faktem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i karnego względem wnioskodawcy, a nie jego niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniu 19 września 2017r.

W związku z powyższym Sąd nie uwzględnił wniosku o odszkodowanie w tym zakresie.

Rozstrzygając w zakresie żądanego przez wnioskodawcę zadośćuczynienia Sąd miał na względzie, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę to odszkodowanie za szkodę niematerialną wynikłą z wykonania kary, tymczasowego aresztowania, zatrzymania czy wykonywania środka zabezpieczającego, o której stanowią negatywne przeżycia psychiczne wiążące się nie tylko z faktem pozbawienia wolności (izolacja więzienna, przebywanie z innymi osobami pozbawionymi wolności, dolegliwe warunki odbywania kary), ale np. również z tym, że osoba taka w okresie odbywania kary utraciła to, co nazywa się dobrym imieniem. Zwłaszcza odszkodowanie w tym ostatnim zakresie, w

odpowiedniej wysokości, może być przekonujące dla opinii publicznej, że skazanie było wynikiem pomyłki sądowej / SA w Krakowie II AKa 17/11, KZS 2011, z. 5, poz. 56; SA w Katowicach II AKa 320/10, KZS 2011, z. 5, poz. 105/.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, należy uwzględnić nie tylko czas trwania tymczasowego aresztowania (zatrzymania), ale stopień dolegliwości, z jakimi wiązało się stosowanie tego środka, a więc przeżycia natury moralnej z tego wynikające (uczucie przykrości, utrata dobrego imienia), konieczność poddania się rygorom związanym ze stosowaniem aresztowania, jak również ewentualny ostracyzm środowiskowy i nieprzychylnie reakcje po zwolnieniu z aresztu. Jednocześnie kwotę zadośćuczynienia należy oznaczać z umiarem (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 2 czerwca 2015r. II AKa 82/15, Legalis nr 1303771).

Dla wykładni pojęcia "zadośćuczynienie", o jakim mowa w art. 552, miarodajne są przepisy prawa cywilnego, a zwłaszcza art. 445 § 2 k.c., z którego wynika, że zadośćuczynienie powinno być odpowiednie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy i odnosząc się do oceny subiektywnych przeżyć Ł. P. i rozmiarów krzywdy doznanej przez niego w związku z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem w niniejszej sprawie, Sąd uwzględnił w tym zakresie, iż wnioskodawca to osoba wcześniej niekarana, funkcjonariusz Policji o nieposzlakowanej opinii, nigdy wcześniej nie będący pozbawionym wolności czy zatrzymanym.

Sąd wziął pod uwagę fakt, że podczas zatrzymania w stosunku do wnioskodawcy stosowano środki przymusu bezpośredniego w postaci zakucia w kajdanki, co wpływa wysoce negatywnie na stan psychiczny każdej osoby zatrzymanej i stanowi istotną dolegliwość towarzyszącą zatrzymaniu, a zwłaszcza gdy osobą zatrzymaną jest funkcjonariusz Policji. Ponadto Sąd uwzględnił jako okoliczność wysoce dolegliwą, iż funkcjonariusze Biura Spraw Wewnętrznych KGP towarzyszyli wnioskodawcy przez cały czas zatrzymania, włącznie z wizytami w toalecie, co musiała być wysoce uwłaczającym jego godności osobistej.

Ponadto czynności te odbywały się na oczach innych funkcjonariuszy Policji, w tym podwładnych wnioskodawcy którzy współpracowali z nim służbowo.

Pozbawienie wolności – w związku z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem w sposób oczywisty naruszyło przede wszystkim dobro osobiste Ł. P. w postaci prawa do wolności osobistej. Sąd miał jednakże na uwadze, iż naruszenie dobra osobistego wnioskodawcy nie było długotrwałe. Zgodnie z protokołem zatrzymania oraz relacją wnioskodawcy zatrzymanie Ł. P. trwało formalnie od godz. 12:50 do godz. 17:15 (w rzeczywistości czynności wykonywane względem niego były od godziny 8:00) zatem niecałe dziesięć godzin. Ponadto dokonujący czynności zatrzymania policjanci nie byli ubrani w mundury policyjne, a sam wnioskodawca nie był osadzony w Policyjnej Izbie Zatrzymań. W wyniku dokonywanych czynności w sprawie m.in. przeszukania mieszkania wnioskodawcy, nikt z osób spoza rodziny wnioskodawcy zamieszkujących w pobliżu miejsca jego zamieszkania, nie domyślał się, iż doszło do naruszenia dobra osobistego Ł. P..

Zatem stopień naruszenia dobrego imienia wnioskodawcy, z uwagi na powyższe okoliczności nie był aż tak wysoki, aniżeli w przypadku osoby zatrzymanej np. na maksymalny okres 48 godzin, czy osadzonej nadto w Policyjnej Izbie Zatrzymań.

Wnioskodawca cierpiał niewątpliwie z powodu naruszenia dobra osobistego jakim jest dobre imię, w szczególności dobre imię policjanta bezzasadnie i nielegalnie zatrzymanego. Zatrzymanie wnioskodawcy odbiło się głębokim echem w jego środowisku zawodowym, w którym nieposzlakowana opinia jest kluczowym elementem do budowy prawidłowych relacji zawodowych i koleżeńskich. Przed zatrzymaniem wnioskodawca cieszył się bardzo dobrą opinią w swym środowisku zawodowym. Po zatrzymaniu doświadczył pewnych form ostracyzmu ze strony dotychczasowych znajomych oraz negatywnego postrzegania przez nich.

Niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie wywoływało u wnioskodawcy znaczny dyskomfort psychiczny, co wynikało z treści jego zeznań.

Wszystkie te konsekwencje niewątpliwie niesłusznego zatrzymania wpłynęły niekorzystnie na kondycję psychiczną wnioskodawcy i jego najbliższych, powodując poczucie krzywdy, obniżenia własnej wartości i utraconego poczucia bezpieczeństwa.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że kwota 10.000 złotych będzie właściwą dla zadośćuczynienia wnioskodawcy niematerialnej szkody w postaci cierpień fizycznych i psychicznych związanych z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem jego osoby. Na krzywdę wnioskodawcy złożyły się bowiem cierpienia doznane w trakcie zatrzymania oraz te, które były jego udziałem po zwolnieniu. Sąd uwzględnił zatem nasilenie cierpień, zaistnienie następstw zatrzymania. W pozostałym zakresie Sąd oddalił wniosek o zadośćuczynienie.

Przełożenie krzywdy, która stanowi nieuchwytną kategorię przeżyć psychicznych, na wartości pieniężne jest zawsze trudne do przeprowadzenia. Przyznana rekompensata pieniężna w kwocie 10.000 zł jest zdaniem Sądu odpowiednia, zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. Zadośćuczynienie w tym wymiarze ma na celu pomóc Ł. P. przezwyciężyć przykre doznania oraz zaspokoić jego potrzeby wywołane niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem.

Sąd kierował się zasadą, aby przyznane zadośćuczynienie równoważyło krzywdę, nie stanowiąc zarazem źródła wzbogacenia. Suma zadośćuczynienia powinna być bowiem odpowiednia (art. 445 § 1 k.c.). Takiego ewidentnie charakteru nie miałoby zadośćuczynienie w pełnej żądanej przez wnioskodawcę kwocie.

Sąd przyznał wnioskodawcy wskazane powyżej kwoty z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłusne skazanie są wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest już wymagalna, i dlatego należy uznać, że za czas do wydania przez sąd prawomocnego orzeczenia odszkodowawczego odsetki nie przysługują /tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 kwietnia 1991r.V KRN 475/90, publ. OSNKW 1991/10-12/52/.

Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 554 § 4 k.p.k., zgodnie z którym to przepisem postępowanie w sprawach o odszkodowanie i zadośćuczynienie jest wolne od kosztów. Sąd kosztami postępowania obciążył zatem Skarb Państwa.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.